

Sygn. akt I C 145/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie: Przewodniczący SSR Bartłomiej Rajca

Protokolant: Mirosława Mękarska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 października 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) SA z/s w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) SA z/s w Ł. na rzecz powoda J. C. kwotę 4.030,50 zł (cztery tysiące trzydzieści złotych 50/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 3.600 zł od dnia 05 lipca 2014 r. do dnia zapłaty,

- 430,50 zł od dnia 16 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.819 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej kwotę 396,24 zł tytułem wydatków, tymczasowo poniesionych w sprawie przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dnia 09 lutego 2015 r. powód J. C. wniósł przeciwko stronie pozwanej (...) SA z/s w Ł. pozew o zapłatę kwoty 4.030,50 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 04.06.2014 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 05 lipca 2014 r. do dnia zapłaty, wraz z kosztami procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód twierdził, że w dniu 04.06.2014 r. wskutek kolizji drogowej został uszkodzony pojazd powoda m-ki M. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia – kierujący pojazdem m-ki r. (...) o nr rej. (...) wymusił pierwszeństwo przejazdu na skrzyżowaniu i doprowadził do zderzenia z pojazdem M. (...). Pojazd sprawcy posiadał ważne ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarte ze stroną pozwaną. Szkada została zgłoszona stronie pozwanej, która ją zarejestrowała i przeprowadziła postępowanie likwidacyjne szkody, które zakończyło się wydaniem decyzji z dnia 10.06.2014 r. o uznaniu roszczenia i wypłacie sumy 1.800 zł odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Powód wskazał jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej art. 435-437 Kc w zw. z art. 415 Kc oraz 361 Kc a jako jej uszczegółowienie - art.34 i 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Powód wskazał, że w toku prowadzonego postępowania mającego na celu likwidację zaistniałej szkody i kompensację doznanego uszczerbku majątkowego strona pozwana zakwalifikowała szkodę jako całkowitą, gdyż naprawa pojazdu pociągnęłaby za sobą nadmierne koszty. Odszkodowanie zostało wypłacone jako różnica wartości pojazdu przed szkodą (5.700 zł) i po szkodzie (3.900 zł). Powód nie akceptując wydanej decyzji zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy oraz wycenienia wartości pojazdu przed i po zdarzeniu niezależnemu rzeczoznawcy, którego opinia z dnia 05.08.2014 r. określiła koszt

naprawy na poziomie 10.500,31 zł. Wartość pojazdu przed szkodą (6.800 zł) pomniejszona o wartość pozostałości 1.400 zł daje szkodę w wysokości 5.400 zł. Za sporządzenie profesjonalnej wyceny powód poniósł koszt 430,50 zł. Powód wskazał, że wprawdzie w przypadku obu wycen koszt naprawy przenosi wartość pojazdu przed szkodą, jak również wartość pojazdu po szkodzie jest taka sama, to jednak strona pozwana zdaniem powoda w sposób nieuzasadniony zaniżyła wartość pojazdu przed zdarzeniem z 04.06.2014 r. Z kolei wartość pozostałości pojazdu została zawyżona przez stronę pozwaną.

Powód wskazał, że na podstawie własnej kalkulacji naprawy powód wystosował do strony pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty, które okazało się bezskuteczne. Dochodzona pozewm kwota stanowi różnicę pomiędzy wyliczeniem szkody całkowitej (5.400 zł) wraz z kosztem tej opinii (430,50 zł), a sumą odszkodowania wypłaconego przez stronę pozwaną. Powód wskazał, że dochodzi odsetek od dnia wymagalności kwoty bezspornej świadczenia tj. od dnia następującego po upływie terminu likwidacji szkody wynikającego z art. 817 Kc.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana wskazała, że przeczy wszelkim okolicznościom i twierdzeniom strony powodowej, o ile wyraźnie ich nie przyzna. Strona pozwana podniosła, że szkoda, której naprawienia domaga się powód, została w całości naprawiona. Oświadczyła, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za szkodę poniesioną przez powoda, czego wyrazem było przyznane odszkodowanie i jego wypłata łącznie w kwocie 1.800 zł. Przyznała, że co do zasady jest zobowiązana do naprawienia szkody powstałej w pojeździe stanowiącym własność powoda, a powstałej w wyniku kolizji drogowej z dnia 04.06.2014 r. Strona pozwana przyznała, że ustaliła, że szkoda ma charakter tzw. całkowitej i podniosła, że wypłacone odszkodowanie w pełni rekompensuje doznaną szkodę w pojeździe. Ponadto zakwestionowała opinię rzeczoznawcy, na której powód opierał swoje roszczenie wskazując, że ma ona charakter tzw. opinii prywatnej, sporządzonej na zlecenie powoda, a więc nie ma ona charakteru obiektywnego, stanowiąc jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 Kpc. Strona pozwana podniosła, że żądanie odszkodowania jedynie na podstawie kosztorysu nie daje podstawy do określenia faktycznie poniesionej przez powoda szkody; szkodę tę stanowi, o ile naprawa została dokonana, koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a faktyczną wartością pozostałości. Strona pozwana wskazała też, że prywatna opinia rzeczoznawcy nie była ani niezbędna ani konieczna dla oceny prawidłowości wyliczenia kosztów naprawy przez stronę pozwaną, dlatego żądania zapłaty za jej wykonanie również nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezsporne w sprawie była, że w dniu 04.06.2014 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek którego powstała szkoda w będącym własnością powoda pojeździe osobowym m-ki M. (...) o nr rej. (...). Bezsporny był także fakt ponoszenia przez stronę pozwaną odpowiedzialności co do zasady wobec powoda za skutki zdarzenia z dnia 04.06.2014 r., w związku z istniejącą pomiędzy nią a posiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca kolizji, obowiązkową umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Bezspornym było również, że strona pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne ww. szkody, uznała co do zasady swoją odpowiedzialność cywilną za ww. kolizję i wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 1.800 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód zgłosił stronie pozwanej szkodę związaną z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym w dniu 04.06.2014 r.

Dowód: - akta szkody strony pozwanej o nr (...) – okładka – w załączeniu akt

Strona pozwana przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 1.800 zł tytułem odszkodowania za szkodę w wyniku ww. wypadku decyzją z dnia 10.06.2014 r., wskazując, że wartość pojazdu bezpośrednio przed szkodą wynosiła 5.700 zł, natomiast wartość pojazdu w stanie uszkodzonym oszacowana została na 3.900 zł.

Dowód: - decyzja strony pozwanej z dnia 10.06.2014 r. – k. 15 oraz w aktach szkody strony pozwanej o nr (...) – okładka – w załączeniu akt

- wyliczenie szkody strony pozwanej nr (...) z dnia 09.07.2014 r. – k.16,

- wycena strony pozwanej z dnia 09.10.2014 r. – k. 17,

- protokół szkody w pojeździe z dnia 09.10.2014 r. – k. 19

Po wykonaniu przez stronę pozwaną kalkulacji naprawy pojazdu powoda i przyznaniu w związku z tym powodowi z tego tytułu kwoty 1.800 zł powód zlecił we własnym zakresie wykonanie kalkulacji naprawy rzeczoznawcy samochodowemu, który w wycenie z dnia 05.08.2014 r. ustalił, że wartość pojazdu przed szkodą wynosiła 6.800 zł, wartość pojazdu w stanie uszkodzonym wynosi 1.400 zł, a koszty naprawy pojazdu powoda wskutek ww. kolizji na kwotę 10.500,31 zł. Powód poniósł koszt sporządzenia tej kalkulacji w kwocie 430,50 zł.

Dowód: - kosztorys naprawy pojazdu sporządzony przez rzeczoznawcę powołanego przez powoda – k. 20-32

- faktura VAT nr (...) z dnia 07.08.2014 r. – k.33

Wartość rynkowa pojazdu powoda w stanie jak sprzed kolizji z dnia 04.06.2014 r. wynosi 6.800 zł, a wartość rynkowa tego pojazdu w stanie po tej kolizji wynosi 1.800 zł. Koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed ww. kolizji wynosi 6.109,66 zł i naprawa ze względów ekonomicznych jest uzasadniona. Nie ujawniło się, by pojazd powoda przed ww. kolizją posiadał inne części zamienne niż te, z jakimi opuścił fabrykę, a zatem należy przywrócić rzecz uszkodzoną do stanu poprzedniego przez zamontowanie oryginalnych części. Naprawa pojazdu przy użyciu części zamiennych oryginalnych jest zgodna z technologią przewidzianą przez wytwórcę samochodu, nie powodując jego utraty wartości rynkowej i pozwala przywrócić pojazd do stanu sprzed szkody.

Dowód: - opinia K. M. biegłego sądowego przy SO we Wrocławiu z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz kalkulacji kosztów napraw powypadkowych – k. 70-83,

Pismem z dnia 25.08.2014 r., doręczonym stronie pozwanej w dniu 29.08.2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 04.06.2014 r. z terminem zapłaty do dnia 15 września 2014 r. Pismem z dnia 24.09.2014 r. strona pozwana odmówiła spełnienia żądania powoda.

Dowód: - ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 25.08.2014 r. – k. 34-35 oraz w aktach szkody strony pozwanej o nr (...)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało prawie w całości na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd dał w pełnym zakresie wiarę opinii biegłego sądowego dopuszczonej jako dowód w niniejsze sprawie, niekwestionowanej zresztą przez żadną ze stron. Wiarygodność opinii biegłego wynikała z faktu, że w granicach możliwej dla Sądu oceny tejże opinii, nie było podstaw do uznania jej choć w pewnych elementach za błędną lub chociaż wadliwą przez pryzmat logiki, wiedzy powszechnej i zasad oświadczenia życiowego, co uzasadniałyby konieczność sporządzenia nowej opinii, a właśnie pod tymi względami należy oceniać opinie biegłych. Zgodnie bowiem z poglądem wyrażonym w orzecznictwie sądowym (wyrok SN z 7.04.2005 r. w sprawie II CK 572/04, opubl. w [LEX nr 151656](#)) specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Na marginesie należy zauważyć jedynie, że choć słuszny okazał się zarzut strony pozwanej, że kalkulacja wykonana na prywatne zlecenie powoda poza postępowaniem sądowym nie może stanowić w nim rozstrzygającego dowodu na okoliczność wysokości kosztów

naprawy (gdyż zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądowym poglądem (tak m.in. orzeczenie SN z 29.09.1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958/1/16, wyrok SN z 11.06.1974 r., II CR 260/74, Lex nr 7517, postanowienie SN z 15.04.1982 r. III CRN 65/82 Lex Polonica Maxima, wyrok SN z 08.06.2001 r. I PKN 468/00, OSNP 2003/8/197, wyrok SN z 12.04.2002 r., I CKN 92/00, Lex nr 53932), takie dokumenty (tzw. opinie prywatne) nie mogą być dowodem na okoliczność, która wymaga wiadomości specjalnych, a mogą być traktowane jedynie jako element twierdzeń danej strony, to jak się okazało opinia biegłego sądowego sporządzona w niniejszej sprawie w znacznym zakresie pokrywała się z kalkulacją naprawy sporządzoną na zlecenie powoda.

Przechodząc do wskazania podstawy prawnej wyroku należy wskazać, że zgodnie z art. 822 § 1 Kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z § 2 i 3 w/w przepisu umowa ubezpieczenia, jeśli strony nie umówiły się inaczej, obejmuje szkody, o jakich mowa wyżej, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia, a uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej regulują również przepisy szczególne. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierującym pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub utrata, zniszczenie albo uszkodzenie mienia. Nadto zgodnie z art. 361 § 1 i 2 Kc i art. 363 § 1 Kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła; w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje m.in. straty, które poszkodowany poniósł, przy czym naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, szkoda w pojeździe powoda nie miała charakteru tzw. szkody całkowitej, lecz miała charakter tzw. szkody częściowej. Z ustalonego stanu faktycznego nie wynika bowiem, że koszt naprawy pojazdu powoda przekraczałby wartość rynkową tego pojazdu w stanie sprzed kolizji z 04.06.2014 r. Zatem zgodnie z zasługującym na aprobatę i przyjmowanym a contrario poglądem wyrażonym wielokrotnie w orzecznictwie sądowym (m.in. w orzeczeniach z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00 - Mon. Pr. 2002, z. 19, poz. 897 oraz z dnia 11 czerwca 2003 r., V CKN 308/01 oraz w uzasadnieniu postanowienia SN z 12.01.2006 r., III CZP 76/05) wobec braku wystąpienia tzw. szkody całkowitej naprawienie szkody w pojeździe powoda może polegać na żądaniu zwrotu odpowiednich kosztów przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 04.06.2014 r. Wskazać też należy, że w orzecznictwie sądowym (uchwała SN z dnia 15.11.2001 r. III CZP 68/01, OSNC 2002/6/74,) wyrażony został przekonujący pogląd, iż obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311). Podzielając w pełni to stanowisko, Sąd nie przychylił się do stanowiska strony pozwanej, iż szkodę faktycznie poniesioną przez powoda miałby stanowić, o ile naprawa została dokonana, poniesiony przez powoda koszt tej naprawy lub w przypadku sprzedaży uszkodzonego pojazdu – różnica między wartością pojazdu przed wypadkiem a uzyskaną za niego ceną, co sugeruje stanowisko strony pozwanej. Oznaczałoby to, że np. naprawa pojazdu „własnoręcznie” przez poszkodowanego

wyłączałyby możliwość żądania odszkodowania od ubezpieczyciela sprawy; nadto faktycznie uzyskana cena sprzedaży uszkodzonego pojazdu może nie wyrównywać faktycznej szkody doznanej przez poszkodowanego lub ją przewyższać, będąc źródłem bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego.

Z ustaleń stanu faktycznego, w tym w szczególności z opinii biegłego wynika, że koszt przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 04.06.2014 r. wynosi 6.109,66 zł. Wobec bezspornego faktu, że z tytułu odszkodowania za szkodę w samym pojeździe strona pozwana wypłaciła dotąd powodowi kwotę 1.800 zł, powód zasadnie mógł domagać się z tego tytułu zapłaty od strony pozwanej kwoty 3.600 zł, zasądzonej w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda w łącznej kwocie 4.030,50 zł. Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z zasługującym na aprobatę orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała 7 (...) z 12.04.2012 r. III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała tej ostatniej okoliczności. W ocenie Sądu biegły sądowy w swojej opinii prawidłowo dokonał określenia wysokości kosztów naprawy pojazdu przy wzięciu pod uwagę konieczności dokonania naprawy zgodnie z technologią producenta pojazdu oraz przy użyciu oryginalnych fabrycznie nowych części i materiałów.

Oprócz odpowiedniej kwoty tytułem przywrócenie pojazdu powoda do stanu sprzed kolizji z dnia 04.06.2014 r., zdaniem Sądu strona pozwana powinna również zapłacić powodowi kwotę 430,50 zł stanowiącą koszt wykonania kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, zasądzoną również w pkt I wyroku w niniejszej sprawie na rzecz powoda w łącznej kwocie 4.030,50 zł. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W doktrynie prawniczej przyjmuje się, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Uzasadnione i celowe wydatki zmierzające do ograniczenia lub wyłączenia szkody stanowią stratę, o jakiej mowa w art. 361 § 2 Kc. Sąd uznał, iż zlecenie przez powoda rzeczoznawcy samochodowemu wykonania kalkulacji naprawy pojazdu powoda było obiektywnie uzasadnione, albowiem powód nie posiada wiedzy specjalistycznej w zakresie wyceny szkód pojeździe, a wycena sporządzona przez rzeczoznawcę na zlecenie powoda, z której wynikało, że strona pozwana zaniżyła należne powodowi świadczenie, znalazła potwierdzenie co do zasady w opinii biegłego sądowego, dlatego też Sąd uznał, iż koszt tej kalkulacji naprawy poniesiony przez powoda powinien być wliczony do odszkodowania należnego powodowi. Nie można bowiem odmówić poszkodowanemu prawa kwestionowania wysokości szkody ustalonej przez ubezpieczyciela w toku postępowania likwidacyjnego.

O odsetkach od zasądzonej kwoty 3.600 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę w samym pojeździe Sąd orzekł w oparciu o art. 481 Kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W związku z tym, że żądanie w zakresie odsetek od kwoty odszkodowania z tytułu szkody w samym pojeździe powoda pozostawało w granicach tych unormowań, należało przychylić się do żądania powoda w tym zakresie co do kwoty zasądzonej z tego tytułu, a więc liczyć je w wysokości ustawowej od zasądzonej z tego tytułu kwoty 3.600 zł za okres od dnia 05.07.2014 r. do dnia zapłaty. Żądanie zapłaty odsetek było uzasadnione, skoro jak wynika z ustaleń stanu faktycznego strona pozwana nie wypłaciła powodowi całej należnej mu kwoty tytułem odszkodowania za szkodę w samym pojeździe w terminie wskazanym w art. 14 ust. 1 ww. ustawy, liczoną od dnia 04.06.2014 r. tj. od dnia zgłoszenia szkody stronie pozwanej. Nadto ponieważ żądanie zasądzenia kwoty 430,50 zł tytułem kosztów kalkulacji naprawy wykonanej na zlecenie powoda okazało się słuszne, a powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty m.in. również tej kwoty pismem z dnia 25.08.2014 r. doręczonym stronie pozwanej

w dniu 29.08.2014 r., i wyznaczyła stronie pozwanej termin do zapłaty tej kwoty do dnia 15 września 2014 r., na podstawie art. 481 Kc w zw. z art. 455 Kc żądanie odsetek ustawowych od tej kwoty zasadne było za okres od dnia 16 września 2014 r. jako następnego po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo w zakresie odsetek ulegało oddaleniu jako bezzasadne, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 100 zd. 2 Kpc mając na uwadze, że powództwo zostało prawie w całości uwzględnione. Zasądzona od strony pozwanej na rzecz powoda kwota 1.819 zł stanowi celowe w rozumieniu art. 98 § 1 i 3 Kpc koszty procesu poniesione przez powoda na które składają się kwota 202 zł tytułem opłaty od pozwu, kwota 1.000 zł tytułem opłaconych z zaliczki powoda kosztów wynagrodzenia przyznanego biegłemu sądowemu za sporządzenie opinii w sprawie, kwota 600 zł tytułem opłaty za czynności adwokata reprezentującego powoda (par. 6 pkt 3 Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz. U. nr 163 z dnia 3 października 2002 r., poz. 1348 z późn. zm.) oraz kwota 17 zł tytułem kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Ze względu na ww. wynik sprawy oraz w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, stronę pozwaną należało obciążyć na rzecz Skarbu Państwa - tut. Sądu kwotą 396,24 zł tytułem części wydatków w postaci pozostałej części wynagrodzenia biegłego, poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa, o czym orzeczono w pkt IV wyroku.

Mając powyższe na względzie, należało orzec jak w sentencji wyroku.